

Sygn. akt II CSK 276/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa A.

w W.

przeciwko F. N. i U. S.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej U. S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

nie obciąża skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez pozwaną U. S. skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 października 2015 r. w sprawie o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu

własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżąca wskazała, że zagadnienie prawne sprowadza się do kwestii, czy w sytuacji, gdy toczy się postępowanie ze skargi pauliańskiej może dojść do merytorycznej oceny istnienia przesłanek z art. 527 k.c. oraz ochrony pauliańskiej, gdy kwestionowane jest istnienie wierzytelności i możliwość jej dochodzenia w trybie postępowania o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - czy nie jest to przedwczesne. Tymczasem w orzecznictwie wskazuje się, iż skarga pauliańska chroni więc wierzytelność przed jej niezaspokojeniem w następstwie działań dłużnika prowadzących do powstania lub pogłębienia się stanu jego niewypłacalności (uzasadnienie wyroku SN z dnia 6 czerwca 2003 r., IV CKN 204/01, OSNC 2004/9/138, wyrok SN z 26 lutego 2009 r., IV CSK 411/08). Dla ochrony wierzytelności przy pomocy skargi pauliańskiej nie jest wymagane stwierdzenie jej w tytule wykonawczym, a wierzytelność taka nie musi być nawet ani wymagalna ani zaskarżalna w chwili wytoczenia powództwa.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki, uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.